

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 745/2016
29.06.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Драгана Аћимовића и Радослава Петровића, чланова већа, са саветником Иваном Трукуљом Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Р.П.1 и др, због кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. Кривичног законика и др, одлучујући о захтевима за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.П.1, В.Т., Г.Ш., Љ.П., Р.М., М.А. и Е.А., адвоката Г.Ј., Б.Т., З.С., Р.П.2, Ж.Г. и И.Д., поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 65/14 од 20.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 47/16 од 19.04.2016. године, у седници већа одржаној 29.06.2016. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.П.1, В.Т., Г.Ш. и Р.М., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 65/14 од 20.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1. 47/16 од 19.04.2016. године у односу на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Р.П.1 у односу на повреду закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.П.1, В.Т. и Р.М., као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Љ.П. у целисти, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

ОДБАЦУЈУ СЕ као неблагоприятни захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених М.А. и Е.А., адвоката Ж.Г. и И.Д., поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Сомбору К 65/14 од 20.11.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 47/16 од 19.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сомбору К 65/14 од 20.11.2015. године окривљени Р.П.1 је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које му је изречена казна затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 26.07.2010. године до 21.03.2011. године; окривљена В.Т. је оглашена кривом да је извршила продужено кривично дело примање мита у

помагању из члана 367. став 1. у вези чл. 35. и 61. КЗ, за које јој је изречена казна затвора у трајању од девет месеци у коју ће јој се урачунати време проведено у притвору од 26.07.2010. године до 21.03.2011. године; окривљени Р.М. је оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 61. КЗ, за које је осуђен на казну затвора у трајању од 10 месеци у коју ће му се урачунати време проведено у притвору од 26.07.2010. године до 21.03.2011. године; окривљена Г.Ш. је оглашена кривом да је извршила кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ, за које јој је изречена казна затвора у трајању од девет месеци у коју ће јој се урачунати време проведено у притвору почев од 26.07.2010. године до 21.03.2011. године; окривљена М.А. је оглашена кривом да је извршила кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ за које јој је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити ако окривљена у року од једне године не учини ново кривично дело; окривљени Д.Б. је оглашен кривим да је извршио кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело; окривљени Љ.П. је оглашен кривим да је извршио кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити ако окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело; окривљени Е.А. је оглашен кривим да је извршио кривично дело давање мита из члана 368. став 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити ако окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело; окривљена М.М. је оглашена кривом да је извршила кривично дело давање мита из члана 368. став 2. КЗ за које је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од три месеца и истовремено одређено да се изречена казна неће извршити ако окривљена у року од једне године не учини ново кривично дело. Од окривљеног Р.П.1 одузето је 6.000 евра, од окривљеног Р.М. 500 евра и од окривљене Г.Ш. 220 евра, на име примљене имовинске користи, а које новчане износе су дужни да плате у року од 30 дана од дана правноснажности пресуда у корист буџета Републике Србије. Окривљени Р.П.1 и Р.М. су обавезани да суду плате трошкове кривичног поступка у износима од по 403.853,00 динара, као и да сваки на име паушала плати износ од по 30.000,00 динара, све у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде. Окривљена В.Т. и Г.Ш. су обавезане да на име судског паушала плате суду износе од по 10.000,00 динара, а окривљени М.А., Д.Б., Е.А., Љ.П. и М.М. су обавезани да суду на име судског паушала плате износе од по 5.000,00 динара, а све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде. Ставом другим изреке пресуде, окривљени Р.М. је ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 47/16 од 19.04.2016. године одбијене су као неосноване жалбе окривљених Р.П.1, В.Т., Р.М., М.А., Г.Ш., Љ.П. и Е.А., изјављене од стране њихових бранилаца, као и жалба Вишег јавног тужиоца у Сомбору, а пресуда Вишег суда у Сомбору К 65/14 од 20.11.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

-бранилац окривљеног Р.П.1, адвокат Г.Ј., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Р.П.1 ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљене В.Т., адвокат Б.Т., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде преиначи у односу на окривљену В.Т. и исту ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљене Г.Ш., адвокат З.С., због повреде закона из члана 438. став 2. тач. 1) до 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде у односу на окривљену Г.Ш. и исту ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног Љ.П., адвокат Р.П.2, због повреде закона из чл. 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд укине побијане пресуде и предмет врати првостепеном суду на поновно одлучивање или да исте преиначи у смислу навода из захтева;

-бранилац окривљених Р.М. и М.А., адвокат Ж.Г., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Р.М. ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног Е.А., адвокат И.Д., у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи побијане пресуде и окривљеног Е.А. ослободи од оптужбе.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерке захтева за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.П.1, В.Т., Г.Ш., Љ.П. и Р.М., Републичком јавном тужиоцу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и бранилаца наведених окривљених, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих су поднети захтеви за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтевима, оцењујући при томе законитост доказа који су предмет испитивања и у смислу члана 604. ЗКП ("Службени гласник РС" бр. 72/11.....55/14), нашао:

Браниоци окривљених Р.П.1, В.Т. и Р.М. у захтевима за заштиту законитости истичу да је у предметном поступку учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, односно да се побијане пресуде заснивају на незаконитом доказу, и у том смислу као незаконит доказ означавају транскрипте телефонских разговора, истичући да су ови „транскрипти“ сачињени супротно тада важећим одредбама законика о кривичном поступку, будући да није постојала наредба истражног судије да се снимци добијени употребом техничких средстава у целини или делимично препишу и опишу.

Међутим, како се у списима предмета налази више наредби истражног судије Окружног суда у Сомбору Стр Пов 116/09 којима је одређен надзор и снимање комуникације лица М.С. и Р.П.1 која се обавља путем телефона и других техничких средстава, то су по оцени овог суда и транскрипти са наведених снимљених разговора (које разговоре су ова лица обављала како међусобно тако и са неким од окривљених у овом поступку и са другим лицима) који су прочитани као доказ у овом поступку, законит доказ. При чему, а како је одредбом члана 504з став 2. раније важећег ЗКП прописано да истражни судија може одредити да се снимци добијени употребом техничких средстава у целини или делимично препишу и опишу, то је, по оцени овог суда, погрешан закључак бранилаца окривљених да је била потребна наредба истражног судије за препис наведених снимака, будући да из цитиране законске одредбе јасно произилази да је за препис снимака потребна одлука истражног судије, а за коју није прописана посебна форма.

Поред тога, браниоци окривљених В.Т. и Р.М. у захтевима истичу и да су наведени транскрипти телефонских разговора незаконит доказ будући да снимак комуникације која је обављена путем телефона у конкретном случају није репродукован на главном претресу у смислу члана 405. став 2. ЗКП.

Како је Виши суд у Сомбору на записнику о главном претресу од 18.03.2011. године у предмету К 65/14 на сагласан предлог странака прочитао између осталог и транскрипте прибављене мером надзора и снимања разговора, те прецизно на записнику означио који су то разговори између којих лица и ког дана су обављени, при чему странке нису имале примедбе на наведене транскрипте у смислу да ти разговори евентуално нису обављени између лица која су у транскриптима означена, то у конкретном случају чињеница да тонски снимак није репродукован на главном претресу не утиче на законитост доказа – транскрипта снимљених телефонских разговора, због чега су наводи бранилаца окривљених и у овом делу оцењени као неосновани.

Бранилац окривљеног Р.П.1, у захтеву за заштиту законитости везано за битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истиче да се побијане пресуде заснивају и на исказима саокривљених који су склопили споразум о признању кривичног дела са тужилаштвом, па по оцени браниоца, суд није могао да заснује пресуду на исказима који су ови окривљени дали приликом склапања наведених споразума.

Како су нижестепени судови у побијаним пресудама, приликом утврђивања чињеничног стања, узели у обзир исказе саоптужених са којима је склопљен споразум о признању кривице и то: Д.П., М.Т., Ф.П., Б.Р., Н.Л. и Б.К., са чијом садржином су се упознали у смислу члана 406. став 1. тачка 5) ЗКП, то по оцени овог суда, наведени искази представљају доказе изведене у складу са Закоником о кривичном поступку, због чега су изнети наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Поред тога, бранилац окривљеног Р.П.1, као недозвољен доказ означава и одбрану окривљеног дату на записнику пред Апелационом суду у Новом Саду на претресу од 19.04.2016. године, наводећи да је овај доказ прибављен супротно

одредбама Законика о кривичном поступку јер на записнику нема упутства окривљеном о његовим правима.

Међутим, како је окривљени Р.П.1 на записнику о претресу пред Апелационим судом у Новом Саду од 19.04.2016. године остао при својој одбрани датој током поступка, односно негирао извршење кривичног дела које му је стављено на терет, уз одређена појашњења своје одбране, то по оцени овог суда одбрана окривљеног Р.П.1 дата на наведеном записнику није доказ на коме се заснивају побијане пресуде и као такав не утиче на постојање битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљене Г.Ш., у захтеву за заштиту законитости такође истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да су побијане пресуде у односу на окривљену Г.Ш. засноване на одбрани коју је ова окривљена дала приликом саслушања у Полицијској управи Сомбор 26.07.2010. године, при чему бранилац сматра да је одбрана ове окривљене дата на наведеном записнику незаконит доказ, будући да окривљена тада није била поучена о праву да се поступак против ње може водити на њеном матерњем-мађарском језику или да одбрану може дати у присуству судског тумаче за мађарски језик, нити се она одрекла тог права, због чега, по оцени браниоца, судови је требало да издвоје записник о њеном саслушању дат у полицији из списка предмета.

Међутим, иако приликом саслушања у полицији 26.07.2010. године окривљен Г.Ш. није поучена о праву да у поступку употребљава свој језик и у случају да се поступак не води на њеном матерњем језику да јој се обезбеди усмено превођење, она је приликом саслушања пред истражним судијом на записнику од 28.07.2010. године у присуству браниоца поучена о праву да буде саслушана на мађарском као матерњем језику путем преводиоца, а када је изјавила да разуме српски језик и да остаје код исказа који је дала приликом саслушања у полицији, на који начин је ова окривљена конвалидирала своју одбрану дату у полицији, те у том смислу иста се могла корисити као доказ приликом утврђивања чињеничног стања у овом поступку и не представља недозвољен доказ на коме се не би могла засновати пресуда у смислу члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП.

Бранилац окривљеног Р.П.1, у захтеву за заштиту законитости истиче да у конкретном случају окривљени Р.П.1 није поступао у својству службеног лица у смислу члана 112. став 3. тачка 1. КЗ, те да се не може радити о кривичном делу из члана 367. КЗ за које је осуђен у овом поступку, а којим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да су побијане пресуде донете уз повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП.

Како је бранилац окривљеног Р.П.1 указивао на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на странама 8. и 9. побијане другостепене пресуде Апелационог суда у Новом Саду и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП, због чега су изнети наводи браниоца окривљеног оцењени као неосновани.

Осталим наводима у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.П.1 указује на то да за закључке дате у побијаним пресудама у списима предмета нема доказа, односно да не постоји ниједан поуздан доказ који би указао на то да је окривљени Р.П.1 извршио кривично дело за које је осуђен, односно бранилац указује на то да је у побијаним пресудама погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање.

Бранилац окривљене В.Т. у захтеву за заштиту законитости истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП, наводећи да је у првостепеном поступку учествовала судија поротник М.Б.1 која је морала бити изузета с обзиром на то да је њен супруг М.Б.2 био бранилац по службеној дужности окривљеној В.Т. када је саслушавана пред ПУ Сомбор 27.07.2010. године.

Из списка предмета произилази да је бранилац по службеној дужности М.Б.2 био присутан приликом саслушања окривљене В.Т. пред ПУ Сомбор 27.07.2010. године и да је окривљена након саслушања доставила пуномоћје за ангажованог браниоца који је изјавио жалбу истог дана, те да је од почетка главног претреса окривљена В.Т. имала ангажованог браниоца.

Чланом 37. став 1. ЗКП су прописане ситуације у којима ће судија или судија поротник бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету, док је ставом 2. истог члана прописано да судија или судија поротник може бити изузет од судијске дужности у одређеном предмету ако постоје околности које изазивају сумњу у његову непристрасност.

Полазећи од наведеног, те имајући у виду да је окривљена В.Т. у предмету који се водио пред Вишим судом у Сомбору имала ангажованог браниоца, а да је браниоца по службеној дужности имала у предмету који се водио у предкривичном поступку у полицији, а који бранилац по службеној дужности је супруг судије поротника која је касније учествовала у предметном кривичном поступку, по оцени овог суда, бранилац окривљене наводима из захтева иако формално означава повреду закона из члана 438. став 1. тачка 4) ЗКП у суштини указује на повреду члана 37. став 2. ЗКП, а не члана 37. став 1. тачка 2) ЗКП, будући да чињеница да је супруг судије поротника био бранилац окривљене у поступку који се водио пред полицијом, а не у предмету пред судом, је околност због које се судија поротник може изузети у смислу члана 37. став 2. ЗКП .

Бранилац окривљене В.Т. у захтеву за заштиту законитости истиче повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП и у вези са тим наводи да је изрека првостепене пресуде у односу на окривљену В.Т. у потпуном опозиту изреци првостепене пресуде која се односи на окривљену Г.Ш., те да не постоји ниједан исказ сведока или окривљеног у овом поступку који повезује окривљену В.Т. са лицима Ф.П., Д.Б., Н.Л. и Б.К., при чему нижестепени судови до кривице окривљене В.Т. долазе логичким тумачењем и аргументима аналогije, а не на основу чињеница у чију су извесност уверени.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљене В.Т. иако формално означава повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, у суштини оспорава оцену изведених доказа и утврђено чињенично стање у нижестепеним пресудама, и указује на то да је изрека пресуде противречна сама себи, односно да је побијана првостепена пресуда донета уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

Бранилац окривљеног Љ.П. у захтеву за заштиту законитости истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП и у вези са истакнутим повредама најпре анализира налаз и мишљење неуропсихијтра професора др Ч.Н. и долази до закључка да је Р.П.1 у другостепеном поступку вештачења правилно утврдио да је код окривљеног Љ.П. наступио потпуни губитак радне способности и да је било основа за пензионисање, те да окривљени Р.П.1 у другостепеном поступку вештачења није донео неистинит налаз како су то утврдили нижестепени судови. У вези са изнетим, бранилац сматра да окривљени Љ.П. није обећао поклон да службено лице изврши службену радњу коју не би смело извршити, а како је у овом поступку оглашен кривим, већ се у конкретном случају евентуално могло радити о такозваном неправом активном подмићивању из члана 368. став 2. КЗ, па самим тим ако би се радило о том делу дошло би до наступања застарелости кривичног гоњења. Поред тога, бранилац истиче да нижестепени судови у побијаним пресудама нису дали ниједан доказ на основу кога су утврдили да је окривљени Љ.П. предметно кривично дело извршио дана 15.10.2009. године, већ је по оцени браниоца он дело извршио пре ступања на снагу новог кривичног законика 11.09.2009. године када је наводно обећао поклон М.С. У том смислу бранилац закључује да су нижестепени судови правилно утврдили време када је окривљени извршио кривично дело, могао се у конкретном случају применити Кривични законик који је важио до 11.09.2009. године.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, иако бранилац окривљеног Љ.П. истиче повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) и 439. тачка 2) ЗКП, у суштини даје сопствену оцену изведених доказа током поступка, и из ње изводи чињеничне закључке другачије од оних датих у нижестепеним пресудама, односно оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Бранилац окривљеног Р.М. у захтеву за заштиту законитости истиче да је побијаном првостепеном пресудом од окривљеног Р.М. погрешно одузето 500 евра на основу члана 267. став 7. КЗ, будући да је од њега могло бити одузето само 300 евра, те да је то истицано и у жалби на првостепену пресуду, али да другостепени суд није ценио те жалбене наводе, на који начин је повредио одредбе чл. 457. и 460. став 1. ЗКП.

Изнетим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног поред истакнутих повреда из члана 457. и 460. став 1. ЗКП указује и на повреду члана 441. став 2. ЗКП, будући да сматра да је првостепени суд погрешно изрекао одлуку о одузимању имовинске користи од окривљеног Р.М.

Поред тога, бранилац окривљеног Р.М. истиче да је у образложењу побијане првостепене пресуде наведено да је одлука о трошковима кривичног

поступка донета у смислу чл.193, 194. и 196. тачка 3) ЗКП, иако у важећем Законнику о кривичном поступку назначени чланови не регулишу трошкове кривичног поступка, због чега је, по оцени браниоца, током поступка учињена битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 3) ЗКП. Бранилац сматра да суд приликом утврђивања висине трошкова на које је обавезао окривљеног Р.М. није извео доказе како би утврдио околности имовинског стања овог окривљеног, а којим наводима, по оцени овог суда, бранилац окривљеног указује да приликом доношења одлуке о висини трошкова суд је погрешно и непотпуно утврдио чињенично стање везано за имовинске прилике окривљеног Р.М.

Осталим наводима из захтева за заштиту законитости бранилац окривљеног Р.М. указује да у односу на окривљеног Р.М. није изведен ниједан доказ на основу кога би се могло закључити да је овај окривљени извршио предметно кривично дело и који би указао на његову кривицу, односно да ниједним доказом није утврђено да је М.С. новац предао окривљеном Р.М., а којим наводима бранилац окривљеног оспорава утврђено чињенично стање у побијаним пресудама.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека од стране окривљеног и његовог браниоца, због повреде закона из чл. 37. став 2, 438. став 2. тач. 2) и 3), 441. став 2, 457. и 460. став 1. ЗКП, као ни због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања у правноснажној пресуди, то је Врховни касациони суд, захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених Р.П.1, В.Т. и Р.М., у преосталом делу као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.П. у целости, оценио као недозвољене.

Одредбом члана 485. став 4. ЗКП је прописано да због повреда тог законика (члан 74, члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тачка 1), члан 439. тач1) до 3), члан 441. ст. 3. и 4.) учињених у првостепену и поступку пред апелационим судом окривљени може поднети захтев за заштиту законитости у року од 30 дана од дана када му је достављена правноснажна одлука, под условом да је против те одлуке користио редовни правни лек. Овај рок важи и рачуна се исто и за браниоца окривљеног сходно правима која у поступку има у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП.

Како из списка предмета и то из повратница произилази да су окривљени М.А. и Е.А. побијану другостепену пресуду Апелационог суда у Новом Саду Кж1 47/16 од 19.04.2016. године, лично примили 12.05.2016. године, те да је бранилац окривљене М.А., адвокат Ж.Г. захтев за заштиту законитости поднео 24.06.2016. године, а бранилац окривљеног Е.А., адвокат И.Д., 27.06.2016. године, дакле по протеку законом прописаном рока из члана 485. став 4. ЗКП, то је Врховни касациони суд захтеве бранилаца окривљених М.А. и Е.А. оценио као неблаговремене.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде, у односу на одбијајући део на основу члана 491. ЗКП, на основу члана 487. став 1. тачка 2) у вези члана 485. став 4. ЗКП у делу у којем је захтеве одбацио као недозвољене, а на основу члана 487. став 1. тачка 1) ЗКП у делу у којем је захтев за заштиту законитости бранилаца окривљених М.А. и Е.А. одбацио као неблаговремене.

Записничар - саветник
Ивана Тркуља Веселиновић,с.р.

Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.